

L'Escalona

BUTLLETI CULTURAL I INFORMATIU
Núm. 63

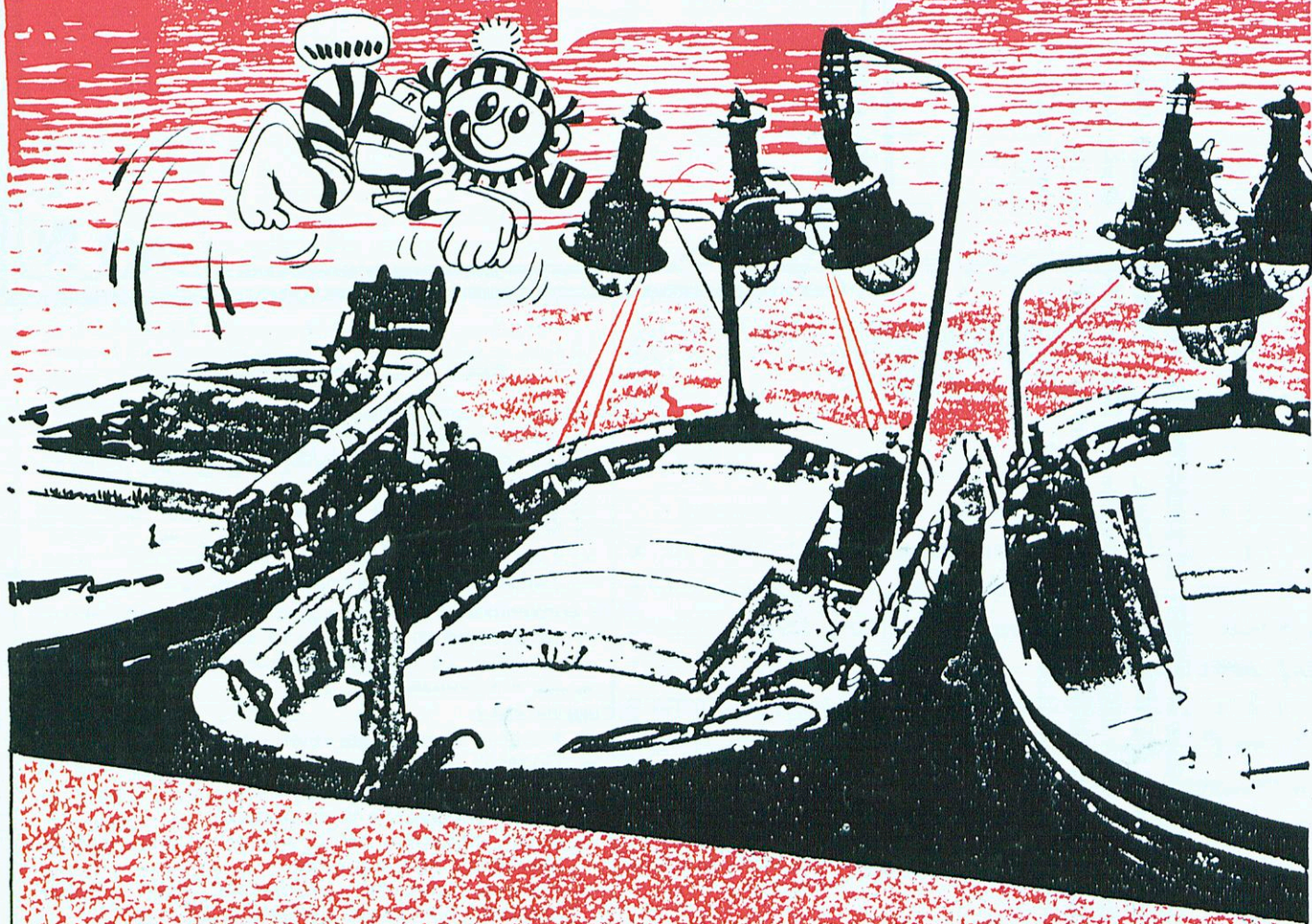

AGOST 1985

CONVERSA AMB ..

Josep Oliveras

«TERO»

Sumari

Vida escalena: L'Esquirol "Cap de llauna" • Full obert •
De més i de menys • Noticiari local • Esport i lleure • Full infantil •
Un xic tot • Anna • Foto de L'Escalona antiga, col.leccionable, etc....

REDACCIÓ

COORDINACIÓ: F.X. Vila Mitjà, J. Boix — **CONSELL DE REDACCIÓ:** J. Saderra, F.X. Vila Mitjà, J. Boix, D. Poch, Francesc Targa — **ART I CULTURA:** F.X. Vila Mitjà, J. Boix — **ESPORT I LLEURE:** J. Vilabrú — **NOTICIARI LOCAL:** F. Guanter — **VIDA ESCALENCA:** R. Guanter — **SUBSCRIPCIONS:** D. Poch, R.M.ª Sau, M. Prats, tel. 77 02 04 — **ADMINISTRACIÓ:** J. Piqué, tel. 77 19 60 — **ADREÇA:** Apartat de Correus, 19 L'ESCALA — C.E.R. c/ Garbí, L'ESCALA — **D.L.** Gi / 287-82 — **IMPRESSIÓ:** Gràfiques del Ter, s.a.

BALLESTA

C/ Pintor Joan Massanet, 8

BAMBI

Avda. Ave Maria

LLIBRERIA ROSA

Plaça de les Escoles

ROMAGUERA

C/ del Pont, 24

TROBADORS

Passeig del Mar, 2

C.E.R. L'ESCALA

C/ Garbí

Resum de la «ORDENANÇA MUNICIPAL SOBRE LA TINENÇA D'ANIMALS DOMÈSTICS» que ha estat editada a impremta i es troba a disposició de tots els escalencs a les oficines municipals.

BREU RESUM D'OBLIGACIONS

A) Higieniques i profilàctiques:

- Revisió veterinària al iniciar-ne la tinença.
- Vacunacions obligatòries en temps i forma adequades.
- Netedat habitual de l'animal i del seu medi d'allotjament.
- Lliurar-lo de paràsits.
- Evitar els contactes contagiosos.

B) De convivència:

- Mansuetud en el tracte.
- No fer ús c'e violències i maltractes.
- No abandonar-los.

C) Cura de salut:

- Posar-lo en mans del veterinari quan calgui.
- Donar-li els tractaments farmacològics que el remei dels seus mals aconsellin.

D) De netedat i seguretat a là via pública:

- Evitar deixar-los solts, ans al contrari portar-los degudament subjectes.
- Prendre mesures preventives cas d'ésser perillous per la seva agressivitat.
- Allunyar-los de llocs sorralis que serveixin d'esbarjo per la mainada.
- Tenir cura de no prendre la via pública com el lloc adequat per a fer les seves necessitats corporals i menys de deixar-hi les sutzures.

E) De registre i control:

- Inscriure'ls en el Registre Municipal als efectes de cens.
- Comunicar les altes, baixes i demás dades establertes.

F) D'identificació i fiscals:

- Proveïment de la xapa censal d'identificació.
- Correspondre als deures municipals satisfent els arbitris i taxes.

EDITORIAL

Benvolguts amics:

Permeteu-nos que avui us parlem de nosaltres i de la nostra (de tots) revista.

Ja haureu notat que, des de fa dos o tres mesos, hi ha una sèrie d'irregularitats: retard en l'aparició, excésiu nombre d'incorreccions, errors tipogràfics, etc.

Tot ha vingut donat, primer, per una avaria de les màquines de la impremta que abans ens feia la tirada; després, per un canvi de la casa que picava els originals abans de dur-los a impremta, amb el corresponent augment en el honoraris. Això ha fet que, ja en aquest número (i potser també en els que vindran), hi trobeu textos escrits amb màquines normals, per tal de compensar les despeses i així evitar un nou augment del preu de cada exemplar. Heu de pensar que el mes passat **vàreu pagar la meitat del preu que va costar fer sortir L'ESCALENC**, és a dir, que la factura del mes passat ens va pujar el **doble del que costava cada mes**, concretament més de 82.000 pts.

Ja sabeu, també, que els que fem la revista no cobrem ni un ral (i a hores d'ara, encara no hem fet ni un sopar. Imagineu-vos) i ja fem prou de poder cobrar els petits «gastets» que hi ha cada mes i que cadascú de nosaltres avança (penseu només en les fotos, les fotocòpies, les despeses de transport, etc.)

Us haureu adonat que de tant en tant fem un petit concurs (de poesia, de fotografia, etc.) que subvencionem amb el que nosaltres consideràvem, fins ara, el superàvit. Superàvit, si és que se'n pot dir així, que calculàvem cada mes, després de fer els comptes necessaris de les despeses d'impremta i de les entrades per publicitat, subscripcions i venda a les llibreries, a més de les subvancions d'organismes institucionals, com són ara les 100.000 ptes. de l'Ajuntament de l'Escala, les quarantacinc mil de la Diputació de Girona i les seixanta mil de la Generalitat.

Diem tot això, no pas per fer el conte de la llàgrima; ni per penjar-nos medalles; ni per preparar-vos per a un nou augment de la revista; no. Ho fem perquè creiem que n'heu d'estar al corrent, ja que L'ESCALENC, sense vosaltres, no existiria, no tindria raó de ser.

Esperem que així ho sabreu entendre
Moltes gràcies

Al Sr. Saderra com a membre del Consell de Redacció.

Sr. Saderra: Sento molt haver de dir-vos que no heu entès el significat de la meva carta i potser per això veig que heu tergiversat el seu sentit desviant-lo cap a una altra direcció, que no era la que jo pretenia en cap moment; per això em veig obligada a fer uns aclariments.

Abans però us dono la raó quan dieu que és massa extensa, motiu suficient per fer que la idea que vols transmetre quedi diluïda amb tanta lletra i pugui portar confusió al lector. A fi de no caure en el mateix error procuraré ser clara i concisa.

Si teniu temps, us prego que torneu a llegir amb lentitud la meva carta i veureu que:

1.- En cap moment, ni en cap paràgraf, faig la més mínima al·lusió a què en els articles que surten a la revista "L'Escalenc" puguin haver-hi o no faltes d'ortografia; ans al revés, considero lògic i inclús humà que aquestes puguin tenir-hi lloc.

2.- Vos mateix heu comprès que no sóc assídua lectora de "L'Escalenc" (i és veritat, malgrat haver sigut subscriptora), per tant, si no el llegeixo, com puc saber si veritablement hi ha faltes o no?. No puc jutjar una cosa que desconec. Hem sembla, doncs, raonament prou convincent per demostrar que en cap moment vaig entrar en aquest terreny.

3.- L'únic motiu de la meva queixa fou el següent:

Una persona que escrivia a la revista (no sou vos, ni tampoc el C.de R.) feia burla o mofa amb bastant ironia perquè havia trobat en el nom d'un carrer escrit en català una falta d'ortografia i perquè l'Ajuntament féu algun escrit en castellà; ara, després de 36 mesos no veig que la situació estigui normalitzada.

Aquesta incongruència, aquest contrast, de ironitzar i ridiculitzar la situació anterior i una certa permissivitat i ulls grossos a la situació actual a pesar de què aquesta disposa de suficients mitjans (S. de

C. Lingüística) va ésser l'únic motiu inspirador de la meva carta.

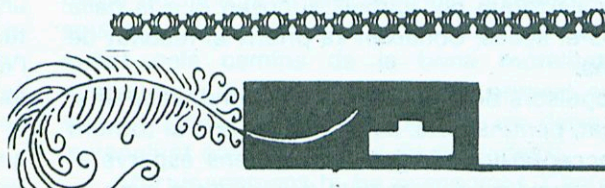
Quedi ben clar Sr. Saderra, que ni les faltes d'ortografia de "L'Escalenc", ni vos, ni el C. de R. i molt menys tota la gent que disinteressadament col·labora i fa possible amb el seu sacrifici que pugui sortir la revista, tenen res a veure en aquesta qüestió.

Veieu doncs, que el mòbil del meu escrit no fou anar en contra de..., sinó més aviat a favor de..., basant-me en uns fets verídics i reals.

Em donaré per molt satisfeta si queden dissipats els vostres dubtes.

Mentrestant, rebeu una forta encaixada.

Maria Abellí i Padrós.

PREC

Darrerament, per aquest Servei s'ha procedit a la revisió de la toponímia del municipi a fi d'aconseguir-ne una completa normalització. Considerant, però, que sempre hi pot haver una falla o omissió, es prega a tota persona que observi algun defecte o incorrecció, que vulgui tenir l'amabilitat de comunicar-ho a les oficines de l'Ajuntament. Així mateix, s'agrairà qualsevol suggeriment en aquest respecte que els ciutadans ens faci arribar.

Servei Municipal de Català

□ TOTS ELS ESCRITS DE COL·LABORACIÓ QUE VULGUEU QUE SURTIN A "L'ESCALENC", HAN DE SER REBUTS PER LA REDACCIÓ ABANS DEL TERCER DIJOURS DE CADA MES.

APORTEM-HI EL NOSTRE GRA DE SORRA

Aprofitant la bona ocasió que se'ns brinda per parlar de la problemàtica que engendra el fracàs escolar i de la seva solució, accepto amb agraïment la invitació que el Consell de Redacció de L'Escalenc ofereix i obro el debat sobre la important qüestió.

No començo, però, sense advertir abans que aquest tema tant en voga, que desperta un marcat interès a tot educador, l'he anat apuntant des de l'any passat, fent ressò de la meva lògica preocupació, a través d'uns articles que han estat publicats a L'Escalenc. Els títols dels meus escrits, per ordre cronològic d'aparició, són els següents: «El fracàs escolar» (Maig 84), «Una norma: blanc de diferents embats» (Desembre 84) i «Educar per a la llibertat» (Febrer 85).

Certament, poca cosa em queda per a dir que no hagi explicat abans; però tractant-se d'un tema tan ampli sempre resten coses que cal treure a la llum.

Es veu que el percentatge del fracàs escolar és preocupant i alarmant; però sense pretendre escandalitzar ningú, jo penso que és lògic. I ho dic convençuda per la raó que és compromès voler fer passar tots els alumnes per als forats d'un mateix sedàs.

Els pagesos, en garbellar el gra junt amb la palla, a fi de destriar-lo i seleccionar-lo seguidament després de passar per als forats del garbell, suposen que la palla restarà dins el sedàs. Coneixen «a priori» el resultat de la seva feina.

Els propulsors dels canvis de moda imposats en el vestit, calçat, pentinat, etc. saben també que si tothom hagués d'acceptar-los obligatòriament, ens esperveràrem de veure uns models caiguts d'un sisè pis, com es diu vulgarment, exhibits per unes determinades persones que no hi estan d'acord ni pel seu físic ni per al seu caràcter.

Al meu entendre, cosa semblant passa en la disposició d'una Educació General Bàsica obligatòria a l'alumnat d'un país. Per a mi, no es va preveure la inqüestionable aparició d'un indiscutible fracàs, puix és absurd pretendre aconseguir un mateix rendiment

intel·lectiu entre els components d'un alumnat tan divers. Un model únic d'educació per als escolars, amb el desig que sigui assimilat d'una manera total i generalitzada és una utopia.

Un alumne que assoleix en vuit cursos escolars, els vuit nivells d'EGB, obté el certificat de Graduat Escolar, que el predisposa a seguir els estudis superiors de BUP i Estudis Universitaris; en canvi, l'alumne que no pot superar tots els nivells perquè queda ressagat, després dels vuit cursos reglamentaris, arriba a assolir fins el cinquè, sisè o setè nivells d'EGB, amb l'obtenció del Certificat d'Escolaritat, que no li dóna accés als estudis de BUP i com una sortida viable, es decanta vers els estudis de Formació Professional, si desitja seguir estudiant.

Enfront d'aquests dos casos diferents, jo penso que el segon cas, generalment, és fruit de la lògica. Malgrat tot, caldria analitzar si el percentatge elevat del poc lluitament d'uns alumnes en els estudis d'EGB és just i escodrinyar si és autèntic el desengany de l'alumne que no arriba a l'últim esgraó d'uns obligats coneixements educatius, no obstant haver assimilat allò que ha abastat pel seu grau d'intel·ligència.

Caldria anar fins al fons de la qüestió per revisar els coneixements màxims i mínims que s'han d'assolir i estudiar-la en una altra perspectiva.

A la meua manera de veure-ho, no és veritablement un alumne frustrat el qui arriba allà on li és possible. Per tant un autèntic fracassat és el qui, per manca d'interès i d'una voluntat ferma, no arriba a la meta assenyalada, malgrat tenir un coeficient intel·lectual alt.

Resumint: Si es pretén que l'EGB sigui obligatòria i que la majoria dels espanyols obtinguin el Graduat Escolar, serà necessari baixar el nivell d'estudis. Convindrà també emmotllar-se estrictament a les «innovacions pedagògiques», amb la conseqüent supressió de proves, controls o exàmens a classe i de deures escolars a casa.

La «preceptiva vigent» pot ésser una possible solució per minvar o fer desaparèixer el fracàs escolar, encara que aleshores s'hagués de parlar del fracàs universitari.

PILAR PELLICER de GISPERT
L'Escala, a 30 de Juliol del 1985.

L'ARXIU DIOCESÀ DE GIRONA

A l'arxiu diocesà de Girona hi ha una quantitat de documents que fan referència a l'Escala (terme municipal) i són els següents:

Any 1339.- «De la manumiseria de la Marquesa d'Empúries».

Any 1328.- «Procés entre Fra. B. d'Empúries de l'ordre de St. Joan de Jerusalem i dels marmessors de la Marquesa, difunta comtessa d'Empúries i Vescomtessa de Cabrera sobre l'heretament».

Any 1338.- «Interrogatori sobre un fals testimoni contra el sagristà de St. Iscle d'Empúries».

Any 1301.- «Procés entre Bisbe Bn. de Girona contra el comte Huc d'Empúries sobre una fortalesa».

Any 1821.- «El cura párroco de Ampurias pide ornamentos, alhajas e imágenes del extinguido convento de los servitas».

Any 1674.- «Confirmación de abadesa del monasterio de Vilanera, dentro de la parroquia de Ampurias, de nombre Francisco de Torroella por el obispo Eneco de Walterra».

El doctor Marqués em va dir que no eren traduïts els papers del segle XIV. Com moltes vegades s'ha parlat de fer quelcom d'història de l'Escala, ben segur aportarà notícies potser ignorades.

Curios és que un periodista francès no fa molt va trobar una semblança entre el safareig públic de la «pujada de la font» i una altre que era al sud de França i que era feta pels Templaris, destinada a curar els ferits

de les «Croades» dels «Sants Llocs» i ací eren els de l'ordre de St. Joan de Jerusalem que feien també una feina semblant. És clar que les deduccions són perilloses.

Serà possible fer la traducció de tota aquesta riquesa històrica?. Ben segur que el traductor que ho

tradueixi bon traductor serà. I si l'Escalenc establís un concurs amb premi important per qui aconseguís la traducció d'alguns d'aquests documents, potser no seria mala idea. Naturalment són els del s.XIV els de difícil traducció.

J.R.

En una nota de «L'ESCALENC» de juny, s'informà que la impremta havia sofert una greu averia tipogràfica. D'aquest fet certs paràgrafs i entre altres els de l'article de la pàgina 3 («Full obert») eren il·legibles. Al prec de certs lectors amatents, el publiquem avui, de nou:

MORAL I PROFIT, SÓN INCOMPATIBLES?

Els escalencs s'han assabentat que en un calaix d'un despatx de l'Escala reposa una petició signada per uns 300 vilatans manifestant-se hostils a l'expulsió d'Espanya de certs estrangers reconeguts per tant com elements que han adquirit deshonestament diner i l'han «emblanquinat» en inversions immobiliàries a casa nostra, vila que ja molts han batejat com a «paradís de la màfia».

Si aquests signataris tenen la llibertat d'exposar llurs delers, just és que hom pugui estendre una opinió oposada, inspirada, aquesta, per l'ètica més elemental.

Sóc conscient del caràcter ingrát de la meua presa de posició, car no puc pas lluitar contra el fet que comerciants i agències acceptin un diner del qual es vol ignorar la procedència per allò que es diu «que el caler no fa pudor». Si almenys aquests patricis tinguessin el civisme d'acceptar, –inclús de suggerir–, un afegiment d'impostos amb la lloable finalitat de millorar els equipaments d'interès escalenc!. Però, no ens fem ill·lusions ...

Em sorprèn, però, que un dels promotors d'aquesta campanya anti-expulsió hagi cregut necessari d'afirmar que aquelles persones (mafiosos o proxenetes) **no molesten a ningú**. (Aquesta afirmació esdevé anorreada després de les deflagracions que es produïren els dies 18 i 31 de Juliol a la riba de la Platja central; els escalencs no poden voler, a cap preu, que l'Escala passi a ser sinònim de màfia amb totes les violències que això tragina; sense oblidar la palpable amenaça que ens espia, que el turisme giri l'esquena a l'Escala; ¿el discernen els escalencs aquest perill?; sembla ser que les explosions ajuden a obrir ulls.

A part, però, d'aquesta reacció d'ordre material, jo estic segur que moltes consciències escalenques, creients o increients, en el més pregon de llurs replecs,

s'insurgeixen contra els inconfessables procediments emprats per a **guanyar-se la vida** i consistint en explotar dones i en intoxicar la nostra joventut. Massa em temo, però, que moltes d'aquestes consciències no tindrien el coratge de plasmar llur signatura al peu d'un improbable contra-requeriment exigint el bandejament d'aquells traficants; l'afany del profit no esmicolaria tota reminiscència d'escrúpul casuístic?.

(Perquè aquí es troba el mal: la gran majoria desaprova el comportament d'aquesta gentussa, però ningú no mou ni el menovell per a oposar-s'hi; ni tan sols aquells que s'han donat per missió de conduir el ramat pels camins de la bona moralitat –civil o cristiana–, quan haurien de ser els primers en ofuscar-se'n. O és que la meua candidesa no em deixa veure que la venalitat envaeix esferes insospitades?).

Afortunadament hi ha excepcions i aquest fet és digne de ser subratllat; hi ha comerciants, sembla, que no han volgut firmar la demanda de proscripció. A l'entorn d'aquesta instància inclús, –segons els diaris–, s'ha intimidat els no signataris proclamant «que no seran mai més llurs clients o proveïdors». A mi al contrari, m'agradaria saber qui són aquests negociants íntegres a fi d'esdevenir llur parroquià tot i desitjant de veure'm imitat per tots els escalencs incorruptibles.

Quina és, doncs, aquesta cínica moral dels signants de la instància en qüestió?. Si la moral és la ciència que ensenya les regles a seguir per a fer el bé i evitar el mal, la lliçó és bona per tots, creients o increients. Als qui són, insensibles a la pauta cristiana, –però no desproveïts de sensibilitat ètica–, jo els dic que, en nom d'aquesta, s'ha d'obstaculitzar l'expansió d'aquest càncer amoral; i als qui observen els cànons evangèlics, –nombrosos a l'Escala, almenys aparentment–, jo els recordo que Jesucrist foragità del Temple els mercaders impudents. Déu reconeixerà els seus. Des de totes les tribunes, de la del diputat del Congrés, a la de la trona del rector, s'hauria d'estigmatitzar aquestes forces malèfiques, a fi de conjurar l'abjecció des de la seva mateixa arrel.

Poc importa que el fruit impur de comportaments indecents ens sigui presentat amb somriure seductor, paraula aduladora i embolicat amb paper fi.

J. S. R.

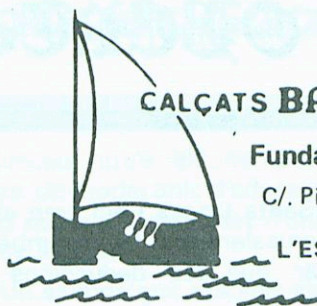
MAGATZEMS **TITÛS** S. A.

BEGUDES:

DAMM HENNINGER LA CASERA
TRINARANJUS LLET RANIA LLET LETONA
AIGUA DE VICHY AIGUA DE VILADRAU
VINS LA-VID FRUCO CODORNIU

Ctra. Viladamat A Palafrugell, Km. 7
Tels. (972) 77 04 04 - 508 - 584

L'ESCALA (Girona)

CALÇATS BALLESTA

Fundada l'any 1920

C/. Pintor Joan Massanet, 10
Tel. 77 02 53
L'ESCALA (Costa Brava)

MAGATZEMS **TITÛS** S. A.

CONGELATS — CONCESSIONARI —
GELATS

Ctra. Viladamat
A Palafrugell, Km. 7
Tels. (972) 77 04 04
- 508 - 584
L'ESCALA (Girona)

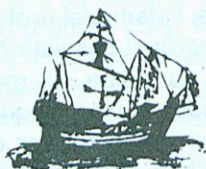
JOIERIA - RELLOTGERIA

J. Molinas

REPARACIONS
COPES I TROFEUS ESPORTIUS

C/. Joan Massanet, 26
Tel. 77 05 48

L'ESCALA

Caravel·la

SERVEI OFICIAL

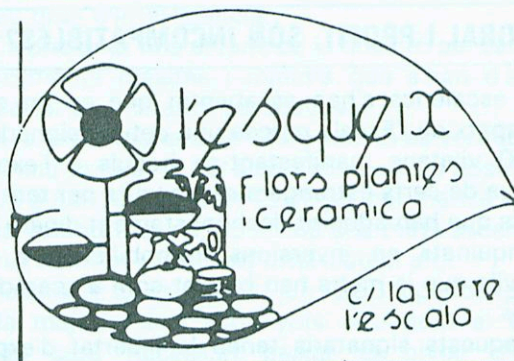

MICHELIN

reparació i venda de tota classe de
càmeres i pneumàtics equilibrat
electrònic de rodes recautxutats.

M. FERRER

CTRA TORROELLA DE MONTGRI - VILADAMAT
CLOSA DEL LLOP S/N - TEL 77 12 64
L'ESCALA (GIRONA)

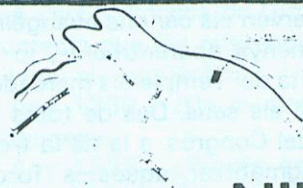
Les queixes
flors plantes
ceramica

C/ la torre
12 5c alo

FLECA I QUEVIURES

Plaça Mercat
Telèfon 77 00 82

L'ESCALA

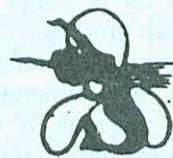
HOTEL
RESTAURANT

NIEVES MAR

(ANTIGA CASA NIEVES)

Tels. 77 03 00 - 77 03 04 - Passeig Marítim - L'ESCALA
(Costa Brava)

JOPA

nàutica

Closa del Llop, s/n.
Tel. (972) 77 07 55
L'ESCALA (Girona)

EMBARCACIONS - MOTORS - ACCESSORIS

EVINRUDE

EL FAR-WEST, LA UTOPIA I LA VIOLÈNCIA

Els articles publicats a L'ESCALENC expressen solament l'opinió de llurs autors.

Un cinema. Una pel·lícula d'un poble del Far-West. Un cacic que té quasi totes les terres per on passa el riu. Uns petits grangers que han de pagar molts diners per l'aigua, per abeurar el seu bestiar o anar-se'n cap a un altre lloc. Una convivència explosiva mantinguda en calma, (en pau, diu el cacic), per la força de pistolers que representen la llei i l'ordre. Un petit granger, el noi, que va al poble desesperat perquè el bestiar se li mort de set i no té diners per a pagar el dret de l'aigua. Un pistolero que el provoca fent-lo caure al terra. El noi s'aixeca i va per tornar-s'hi, el pistolero treu la pistola indignat per l'atreviment i li tira un tret el noi, ferit a l'espatlla, treu al mateix temps la pistola i s'hi torna, matant-lo. Tot el públic del cinema fa un salt i els més expressius aplaudeixen i fan gests de satisfacció al veure al dolent mort i el noi ferit, però viu.

Un país com Espanya. Un estat capitalista, amb una economia capitalista i una organització política capitalista. Uns quants treballen per a mantenir a les classes benestants, als militars i als polítics. Una convivència explosiva, mantinguda en calma, (en pau diuen els dirigents), a base de pistolers que representen la llei i l'ordre. N'hi ha que no hi estan d'acord i perquè es queixen són prohibits i perseguits; a vegades aquestss responen violentament.

Si parles de desmuntar l'aparell repressiu i militar, de que tothom hauria de treballar i de que la llei i la justícia haurien de ser populars, et diuen que ets ximple. Diuen que si ara hi ha atur tot i que gaudim de les indústries bèl·liques, sense oblidar que els militars, policies, cossos judicials, polítics, etc. estan col·locats, imagina't si tot això desapareixés, el piló de parats, el desordre i la fam que hi haurien.

Et presenten la societat actual com un fruit únic i espontani de la llarga història social de l'home. Quan la veritat és, que és el fruit volgut i premeditat de tota una colla de senyors pagats per nosaltres, que no fan res més en tot el dia que pensar de quina manera dominaran més la producció i la societat, en profit únic i exclusiu seu. Es a dir, són els dolents de la pel·lícula.

No és utòpic voler demostrar l'aparell polític, molitat i repressiu; es pot fer; hi han alternatives viables econòmicament i social.

Si en comptes de fabricar portavions, missils, coets, submarins nuclears, etc, si amb l'excedent, és a dir amb els impostos, ens dediquem a construir i fabricar aparells pel confort social; exemple: Universitats a Girona, Figueres, Olot...; hospitals cada 5000 habitats amb tots els aparells més sofisticats d'explotació, cirurgia i intensius (ara hem d'anar a Barcelona); arreglar tots els carrers dels pobles; construir residències dignes per a tothom; fer instituts amb grans camps d'esport; crear biblioteques completíssimes i laboratoris a cada poble; fabricar estris per facilitar la comunicació audiovisual gratuïta i ràpida entre tots els pobles; posar depuradores a totes les fàbriques, pobles, granges d'ANIMALS; realitzar cremadors d'escombraries a cada poble; engendrar energies alternatives en els llocs on fos possible; facilitar les comunicacions vials dels pobles, masos i valls inaccesibles per evitar el despoblament del camp, etc. etc.; estic segur que amb tot això es mantindria i augmentaria la producció industrial i es podria ocupar tot el país, inclonhi militar, policia, jutges i polítics, (però a les fàbriques).

El que es prengui un model productiu militar capitalista o un model pacífichumanista, és una opció política i de idees i no pas un fet gratuït.

El fet de que jo hagi de treballar vuit hores cada dia per mantenir un aparell econòmic i d'estat que només em dona inconvenients (Seguretat Social, imperfecte, neurosi de guerra nuclear, fills havent d'anar a estudiar a Barcelona, pol·lució i destrucció de la naturalesa, etc, etc...) i no satisfaccions (alternativa que jo he exposat abans), és una violència que se'm fa i se m'imposa, a la que si jo responc violentment serà en defensa pròpia. Desconec si, com al final de la pel·lícula que abans he explicat, algú m'aplaudirà, o si m'aplicaran la llei antiterrorista.

A L'Escala, a 7 de maig del 1985
signat: Benjamí Bofarull i Gallofrè

GRANS de SENY.

— Una vida admirable és la que sap resoldre el problema de les escombreries tan bé com el de la cultura.

— Si un té un rellotge, sap quina hora és; si en té dos, ja no ho sap.

SASTRERIA

Vilabrú

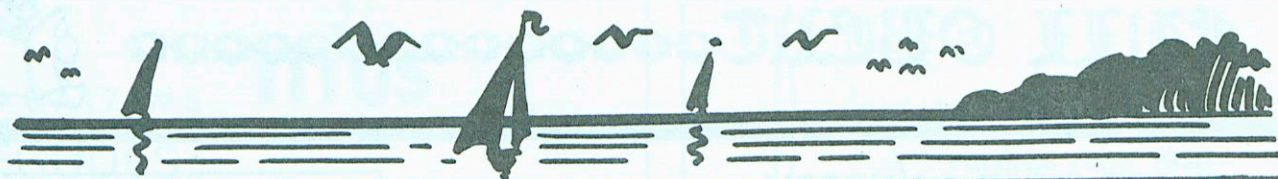
ROSA-MARIA BALLESTA

CENTRE D'ESPECÍFICS

FÒRMULES MAGISTRALS

FARMÀCIA

Pintor Joan Massanet, 4 - Tel. 77 15 75
L'ESCALA - Alt Empordà

ESTUDI I SERVEI

ASSESSORIA EMPRESARIAL

Carrer del Port, 28 - L'ESCALA - Telèfon 77 10 23

Àrea laboral i social - Aspectes fiscals de l'empresa
Assessorament jurídic-empresarial - Contabilitats
Gestions de tota mena - Assegurances

Jaume BATLLE PAGÈS
Agent Col·legiat d'Assegurances

FERRETERIA

GUILLOT

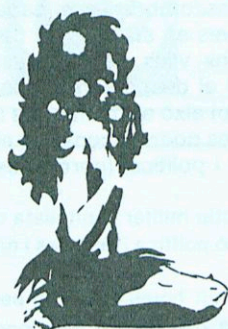

PINTURAS
i
JARDINERIA

c/ del Mar 6
Tel 77 04 86

L'ESCALA

DISCOTECA ACUÀRIUM

HOTEL - RESTAURANT
L'ESCALA

Hostal «El Roser»

Restaurant

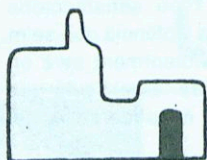
* *

HOSTAL MIRYAM

HOSTAL REINA

COMPLETE BATHROOM / BAÑO COMPLETO
SALLE DE BAINS COMPLETE / MIT BADERAUM
ESPECIALITAT EN PEIXOS I MARISCS
Calefacció Central - Aire acondicionat
Parking Particular - Obert tot l'any
Darrera l'Església, 9
Tels. (072) 770210 / 770077

L'ESCALA
Costa Brava (Girona)

RAFAEL MORENO I GARCIA

Compra de cases velles al casc urbà
i de finques urbanas fora vila

Tel. 77 08 71

Port d'en Perris

L'ESCALA

RAFAEL MORENO I GARCIA

CONSTRUCTOR D'OBRES
Venda de parcel·les «Jardines del pedró»

Tel. 77 08 71

Port d'en Perris

L'ESCALA

AGRUPACIÓ FLEQUERA EMPORDANESA S. A.

Carretera de Viladamat a Palafrugell s/n

Telèfon: 77 00 81 L'ESCALA

G FINQUES GUANTER

ASSEGURANCES EN GENERAL
GARANTIA D'EFICÀCIA I SERIETAT

Avinguda Ave Maria, 7

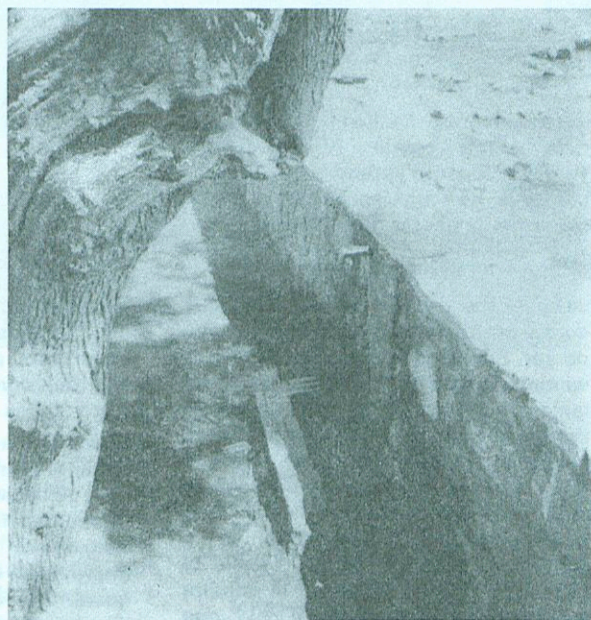
L'ESCALA

Tel. (972) 77 02 72

de més i de menys...

Excel·lent idea la de col·locar aquests seients en llocs, podríem dir, estratègics, –visualment parlant– de la nostra vila. Esperem que aviat el Passeig Marítim gaudeixi també d'aquests bancs.

La idea és bona i el lloc interessant, però el resultat esquifit, i l'aparença desagradable. Valdria la pena adequar aquesta font d'aigua potable i concedir-li un marc digne i atractiu tal com demana la seva funció. I aixecar-la quelcom més, a fi que no es converteixi únicament en un abeurador de gossos.

Aquesta publicitat, suposem que «pirata», col·locada en llocs evidentment inadequats, òbviament ha de desaparèixer. Quan més aviat millor.

Sugerim...

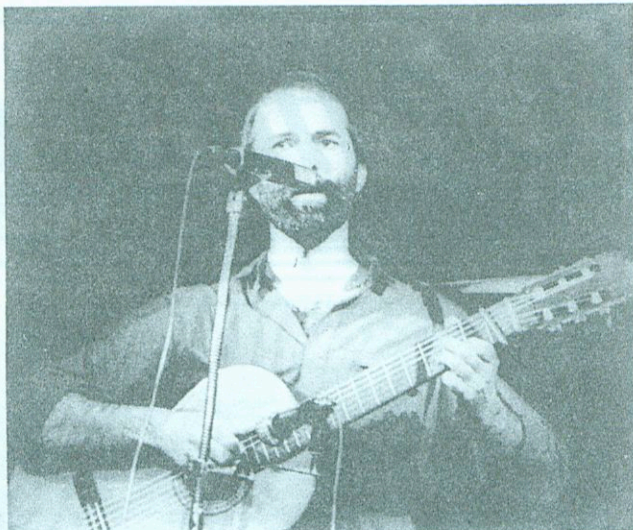
–Que s'estableixi durant l'estiu com a «ZONA BLAVA» amb temps limitat (per exemple, mitja hora), tots els carrers comercials de l'interior de la vila amb aparcament en un sol costat. **Amb un control estricte del seu acompliment.** Això facilitaria enormement les parades curtes dels compradors dels comerços, estimulant la seva assiduïtat, bastant mermada últimament a causa precisament de la dificultat d'estacionament en què es troben, en haver-hi gran quantitat de cotxes que pràcticament tenen hipotecat tot el dia uns espais necessaris per a tothom.

–Que els serveis municipals disposin d'un cotxe grua, indispensable per a sol·lucionar els innombrables conflictes que es produeixen aquests mesos, per causa dels aparcaments indeguts (entrades i sortides de garatges, d'habitatges particulars, entrebanc del trànsit, etc. etc.) i que sovint provoquen situacions realment greus en casos de necessitat. Els cotxes infractors serien retirats en un aparcament determinat i la seva recuperació suposaria el pagament per part de l'infractor de les despeses ocasionades.

★★★★

CONVERSA AMB...

En Josep OLIVERAS i ALTRACHS, «En TERO», ha estat uns dies aquí a l'Escala, i hem aprofitat per tenir-hi una conversa, en la qual hem fet un repàs de la seva vida fins ara, i ens ha parlat de l'Escala i com la recorda quan és lluny d'aquí.

L'Escalenc.— Què ha fet que t'interessessis pel món de la cançó?

Josep Oliveras.— De ben petit ja m'agradava sentir cantar. Així que vaig veure'm capaç d'aprendre una cançó i a cantar-la ho vaig fer. Sobretot per la sensació de passar gust fent-ho.

L'Esc.— Com va ser que vas començar?

J.O.— Voleu dir seriosament?, perquè com a professional encara no ho acabo de ser. Penso que la primera il·lusió és va materialitzar quan es va crear l'escolania. Llavors cantar ja tenia un sentit, perquè hi havia un aprenentatge que és palesava en poder cantar una cosa que tenia cap i peus, com era una cançó, amb harmonies d'altres veus, amb acompanyaments d'un harmòni o d'un piano... que aleshores tocava la senyoreta Roser. Allò va ser la primera materialització d'aquesta il·lusió que era el fet de cantar.

L'Esc.— Qui t'ha ensenyat el que saps de música?

J.O.— Jo, de música, en sé molt poca. El que sí tinc és intuïció musical. En tècnica musical, en aquest sentit, sóc més aviat un xic autodidacta. Tot el que he après ha estat gràcies a mestres d'aquí. Ja sabem que les primeres ensenyances són les que arrelen, les que dibuixen la personalitat en tots els sentits. Per això dono les gràcies infinitament a la Sra. Roser Sureda i a les meves germanes perquè van ser les primeres que van fer-me engrescar per cantar.

L'Esc.— Més tard hi ha hagut alguna persona a Barcelona o en algun altre lloc que t'hagi ajudat en la teva formació musical?

J.O.— Hi ha uns apartats que es poden concretar i emmarcar molt bé, el primer seria aquesta situació quasi familiar del nucli de la gent més pròxima, com és l'avi que ja tocava la bandúrria i sabia tocar l'acordió i la guitarra. La primera que vaig tenir me la va portar ell de Barcelona. Després hi ha aquest segon marc que és de l'escolania, que ja era més rigorós. Més tard, a tretze anys, hi ha la Coral, perquè els que havíem cantat a l'escolania podríem cantar amb la gent gran. La Coral va ser una continuació de l'aprenentatge, sempre amb la presència d'aquesta persona que penso que ha fet tant per la Vila, que és la Sra. Roser Sureda. A partir d'aquí hi va haver una fal·lera que era la descoberta d'un tipus nou de música, la cançó, la cançó tal com s'entenia als anys seixanta, i en aquests moments apareix la Dolors Poch, que és una persona influent en la meua vida, perquè recordo que les primeres paraules que vaig sentir sobre Raimon sortiren de la seva persona i llavors els primers discos de Raimon, a l'Escala, els devia tenir ella. Eran aquells moments de la

teva vida que recordes amb rigor perquè cal saber-ho retenir, són coses importants, posàvem els altaveus més alts del compte perquè la gent del carrer sabés que existia la Cançó.

Recordo que la primera impressió viva, clara, el primer contacte seriós amb el món de la cançó va ser el recital que en Raimon va fer en aquella sala de Can Panxo, era una sala preciosa. És va improvisar un micròfon. Érem trenta, quaranta o cinquanta persones envoltant-lo, quasi amb fervor, i amb una mena d'expectació molt especial que a mi em va impressionar. Recordo que vaig sentir cantar la «Cançó de les mans», «Al vent», «Tires la pedra»... I després, lligat al fet de donar importància i tenir fal·lera per la cançó (tal com s'entenia a través de la influència dels cantants francesos), vaig començar a fer cançons, vaig llegir molta poesia, vaig veure que moltes eren musicables i hi vaig posar música. Algunes d'aquestes cançons encara les canto, com pot ser «Arquer d'amor» d'en Papasseit que va ser una de les primeres músiques que vaig posar sobre un poema.

Fora d'aquí hi ha una persona molt interessant que va ajudar a forjar-me des del punt de vista musical i estètic de la cançó, que va ser la Maria Rosa Gratacòs, que és una pianista i músic figuerenca, que durant tota la meua estada de batxiller a Figueres em va servir de puntal perquè jo pogués endinsar-me en el món del folklore.

L'Esc.— Quin és el primer poema que vas musicar?

J.O.— Va ésser un poema d'un amic i company nostre, en Joan Gasull, que era el poeta de la colla, i era un poema reivindicatiu com tots nosaltres en aquella època. Devíem tenir uns tretze anys. Feiem activitats, publicàvem contes, revistes, en Miquel Diego ens portava a veure les restes arqueològiques que hi ha als voltants de l'Escala... Erem tota la jovenalla que d'alguna manera estavem inquiets. Erem molts... Erem tots els que teníem onze o dotze anys.

L'Esc.— Ara, quins són els teus escriptors preferits?

J.O.— Jo tinc una fal·lera quasi visceral per gent que no són d'avantguarda avui. M'agrada molt en Papasseit i sempre intento treballar sobre poemes seus, molts poemes seus han fet sortir músiques que treballo en aquest moment. M'agraden molts poetes, entre d'ells en

Pere Quart, l'Espriu, evidentment, la Maria Àngels Anglada, els clàssics de sempre, els més avantguardistes també, però aquests no són tan musicables i això és molt difícil.

L'Esc.— Quina influència creus que ha tingut l'Escala en la teva formació?

J.O.— Una influència claríssima i total, perquè hi he viscut setze anys intensament, i a partir dels setze anys tants caps de setmana com he pogut i tantes temporades com he pogut i ha estat possible. Tot el que fas fins als setze anys, d'amagar-te de tot el que és l'atmosfera física i humana de la vila que és la que et fa plantejar la teua existència, a nivell estètic, a nivell ètic i a tots nivells, aleshores aquests setze anys són les arrels de les persones, les meves arrels. El medi urbà de l'Escala ha influït molt, proves d'això és que les meves cançons són molt nostàlgiques, són una reculada, és com una invitació a recular en el temps per veure com era el nostre medi i així fer-nos retret de com l'hem deixat fer malbé.

L'Esc.— Quina és l'Escala de la teua infantesa?

J.O.— És l'Escala pura, era l'Escala autèntica, perquè avui l'Escala és quasi bé el mateix que la Platja d'Aro, o Lloret o Roses... Així que van avançant els anys cada vegada més desdibuixats quedem i llavors cada vegada més ens podem confondre amb qualsevol altre lloc.

Era una Escala autèntica en el sentit que era una Escala feta de persones que tenien oficis, que estimaven els seus oficis, de persones amb una delicadesa claríssima i una sensibilitat molt clara. Feta de persones que estimaven el seu medi i que d'una manera incomprendible l'han anat fent malbé.

L'Escala vivia contra el vent, ara ja no hi viu, encara que en faci aquesta manera particular d'entendre la vida es manifestava en el tarannà de totes les persones i s'anava mantenint a base de les persones que s'anaven fent velles, que s'anaven fent grans i sàvies. Eren gent que donaven importància a les coses que realment tenen importància, encara que fessin cases amb pedres tretes d'Empúries...

L'Esc.— I l'Escala de la teua joventut?

J.O.— Va ser una Escala molt interessant. A l'Escala de la meua infantesa hi veig molts aspectes estètics, en canvi a l'Escala de la meua joventut hi veig uns aspectes més des d'un punt de vista de

l'interès sociològic i humà, a tretze anys passes a un altre estadi de la teva concepció del món i de tot plegat, descobries que els teus pares eren gent que s'havien fet i havien madurat durant la post-guerra, des d'un punt de vista més còsmic veies que l'Escala era un poble petit, amb un país mal guarnit i un estat desgovernat...

A l'Escala de la meva joventut hi ha una persona molt significativa que va ser el Sr. Rocha, ell ens va obrir una finestra i ens va fer veure moltes coses, va ser una persona que va oferir un element d'anàlisi que, si ell no hagués vingut, potser ningú no ens hagués ofert. Això és molt important. Així com també recordo que l'església d'aleshores era una església quasi revolucionària, una església de la contestació, era la dels capellans joves. això va influir molt, jo era un cristià militant i més d'una vegada vaig anar a trobar el Bisbe indignat per coses que passaven a l'Escala, perquè teníem capellans que no ens motivaven a fer res i estaven a favor dels escalencs involucionistes...

Aquests capellans reivindicatius no eren mai a l'Escala, però la seva àrea d'influència ens arribava.

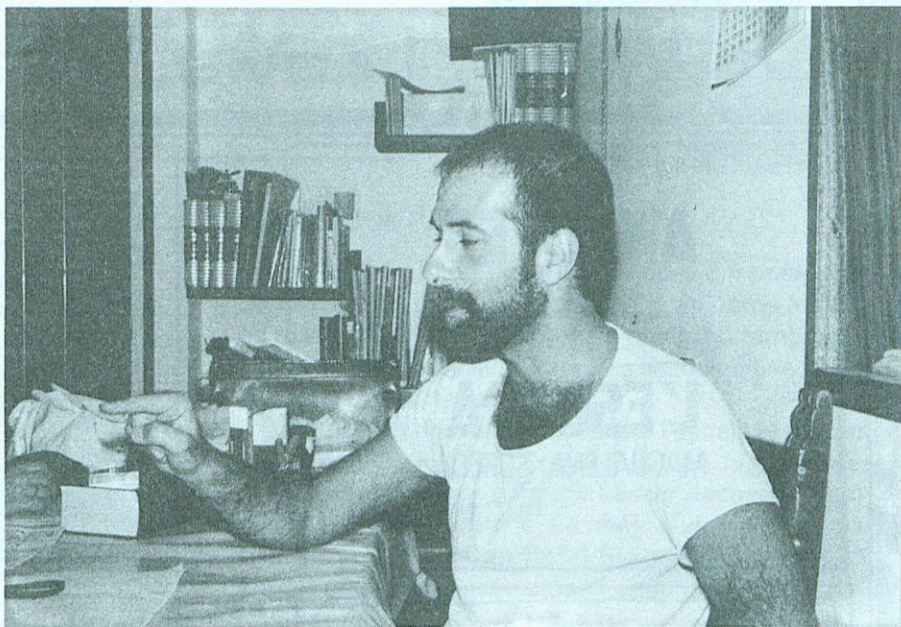
Des del punt de vista musical i lligat amb la cançó hi va haver una iniciativa molt interessant que es va portar a cap en els pobles de la ruralia de l'Empordanet, i es deia «Ronda de Cançó i Alegria», hi participàvem tots aquells que teníem ganes de cantar i cantàvem, hi havia en Benet Juli, la Maria Carme Callol, la Maria Carme Moriscot. I aleshores ens trobàvem amb la gent que, com nosaltres, cantava cançons i feia cançons acompanyant-se quasi sempre amb la guitarra. Gent de la Bisbal, Palafrugell, d'arreu de l'Empordà. Feiem cantades sobretot en pobles rurals. Havíem arribat a cantar en corals, venia la gent i ens la passàvem bé...

L'Esc.- Quin és el nostre patrimoni per tú?

J.O.- Jo quant parlo de l'Escala a gent que no és d'aquí els dic que si volen descobrir l'Escala han d'anar al cementiri marí, passar per l'església, poden anar a veure els pilons que hi ha, i alguna de les torres de defensa, això és l'Escala, i l'Alfolí, però evitant entrar-hi, i Can Maranges, aquests són els punts neuràlgics de la vida d'aquesta vila. Si algun dia la mainada d'aquest poble ha de saber com era l'Escala, que per ells l'Escala és més la Platja d'Aro que per mí, perquè jo encara tinc aquesta visió d'antigor i d'autenticitat, però ells no la tenen, perquè, on l'han d'anar a trobar si no veuen més que aluminis i ciments? ¿Tribunes que surten al mig del carrer, i que no et deixen veure el mar des del cap del carrer?. Abans et situaves a qualsevol carrer i veies el mar seguint el mateix marc que t'oferia l'acabat del carrer, perquè el balcons eren balcons mediterranis, avui es fan tribunes de Salamanca, de Palència... tribunes castellanès.

L'Esc.- Quin record conserves de l'última cantada a l'Escala?

J.O.- Va ser el primer recital seriós que jo vaig fer a l'Escala, en el sentit que va ser una aproximació molt clara de les meves cançons i la gent escalenca. Hi va haver una situació d'acolliment. La gent acollia les meves cançons i això

em va emocionar. Em retrec no haver-ho fet millor. Abans de sortir a cantar has de relaxar-te una estona, pensar amb tranquil·litat i pau, i no ho vaig fer... És una justificació que jo no l'he de donar, perquè em queda el regret de no haver-ho fet com jo hagués volgut, espero que un altre dia surti millor, però estic content perquè hi havia una història de complicitat que tothom agraeix. Hi havia una atenció aclaparadora que també em va deixar una mica aclaparat a mí mateix.

Si alguna cosa hi ha de bona en aquest moment a l'Escala, és la jovenalla, hi ha una cosa que no hi era quan nosaltres fèiem feina de contestació a nivell de política local, una florada de gent que et fa viure esperançat en el sentit que a l'Escala hi ha un desgavell cultural evident, també però hi ha una gent que espero que tingui un sentit crític, que de moment sembla que el tenen, i que el facin servir.

L'Esc.- A on vas actuar darrerament?

J.O.- De fet, professionalment, em moc des de fa dos anys, fins llavors el que vaig fer va ser treballar i emmagatzemar cançons i fer-ne alguna perquè la Marina la cantés. A partir d'un recital que vaig fer a Badalona, davant de sis mil persones, em vaig plantejar molt seriosament què passaria. Després vaig fer un programa de TV., en Llach el va veure per casualitat i em va dir si volia fer les seves primeres parts. A partir d'aquesta proposta vaig marcar l'exigència de preparar molt millor les cançons, assajar-les, fer uns acompanyaments adequats i cantar-les sovint. Això va ser molt important per la meua carrera. Jo feia de teloner, com es diu, però és una cosa que sempre agrairé a en Llach. És una cosa que no ha fet quasibé ningú més, això d'oferir a gent que vol treballar en el teu ofici la possibilitat d'entendre, ja una mica professionalment, com és aquesta feina. I això ho vaig fer al llarg de trenta-sis recitals, amb públics molt semblats però també molt diversos, però amb unes constants que no fallaven: una constant de respecte que es va anar repetint sempre. Vaig anar fent i l'últim recital amb en Llach va ser l'any passat a Vilabertran. Em va agradar molt. M'ho vaig passar molt bé, allà.

L'Esc.- Com veus actualment el món de la

cançó.

J.O.- La cançó viu un moment de boicot per part dels mitjans de comunicació. No se'n fan ressò. La cançó d'aquest país no se sent com a cançó espanyola, o la cantada en francès. El que sentim és un sentit de bombardeig: és la cançó cantada en anglès, músiques i cançons agressives. I jo essent-ne molt conscient, he anat a una sèrie de refugis o de coves troglodites de la cançó, on ho tenen molt clar. Com per exemple: les escoles i els instituts. He fet recitals a escoles d'estiu, com la de Tarragona, la de Girona i d'altres llocs. Hem recorregut unes quaranta-cinc escoles, em sembla, fent-hi dues i tres sessions a cadascuna d'elles, d'uns recitals plantejats molt didàcticament, perquè els nens d'onze, dotze i tretze anys tinguessin l'oportunitat, a l'escola mateix, de veure què és i en què consisteix un recital de cantautor, tota vegada que són víctimes d'aquest bombardeig de cançó anglesa i desconexors de la cançó autòctona. El govern andorrà va veure una d'aquestes mostres de recital didàctic i ens va contractar per anar a les Valls d'Andorra a fer el mateix recital a tots els instituts i escoles de la Vall. Va funcionar molt bé.

Hem fet tot això, després hem fet altres recitals i hem cantat per a gent gran en diferents llocs, com pobles de les comarques de l'Alt Camp i el Baix Camp i a Barcelona. He participat en programes de ràdio, per Tots Sants vaig anar a cantar a l'Alguer, i he anat fent recitals...

L'Esc.- Què fas ara?

J.O.- He treballat uns quants dies en unes coses per a la Marina, perquè durant totes aquestes èpoques he estat fent textos per a músiques del disc que ella està preparant. Aquesta vegada la col·laboració amb la Marina consisteix a fer-li les lletres, contràriament al que feia abans, que era posar-hi música. Ara tinc quinze dies de feina fora d'aquí, i en tornar, el dia 1, cantarem aquí a l'Escala amb Lluís Llach, a l'envelat; el dia 5 a l'Escola d'Estiu de Girona; el dia 11 a Bagà, al Bergadà, i després un recital a Barcelona i un altre a Mallorca, que no sé quan serà, després ja vindran les escoles altre cop, els instituts etc...

Bé, doncs així, quedem fins el dia 1er de setembre, a l'envelat.

RODOMA

**ANXOVES
DE
L'ESCALA**
MAGDALENA SUREDA

Tel. 77 01 46

**BANULL
BANCOTI
BANCOTRAI
BANCOTRANS**
Banc Comercial Transatlàntic
L'ESCALA

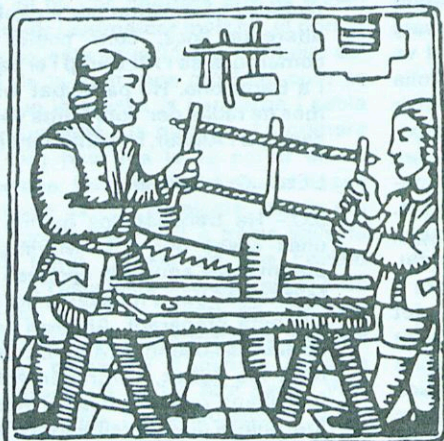
Casa Central BARCELONA
MES DE 90 OFICINES A ESPANYA

**CAIXA D'ESTALVIS
PROVINCIAL
DE GIRONA**

**UNITS PER L'INTERES
DE LES
COMARQUES GIRONINES**

Plaça Victor Català, 9

L'ESCALA

Mobles Sancho

Ctra. Palatrugell s/n (davant gasolinera)
Telèfon 77 04 85

L'ESCALA

"la Caixa"
també hi vol ser present

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

Lindan
ELECTRODOMESTICS

Servei TV garantit
A. PRADO Tel. 7704 90

Plaça de les Escoles

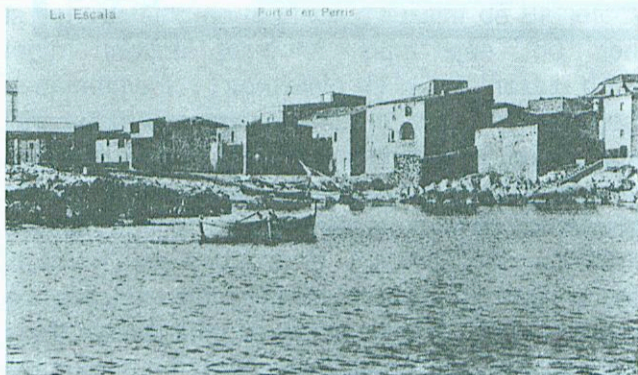
L'ESCALA

CASA FEIXAS

INSTAL·LACIONS ELECTRIQUES, SANITARIES I CALEFACCIO
FERRETERIA, ELECTRODOMESTICS I ARTICLES PER A REGAL

Plaça Victor Català, 17 Telèfon 77 01 99
L'ESCALA (Girona)

El Port d'en Perris, L'olla, Els Banys,....., racons molt estimats i concorreguts pels escalencs de l'època de L'Esquirol.

L'ESQUIROL, «CAP DE LLAUNA»

L'Esquirol, tot i que tenia molta feina i que estava sempre molt ocupat, quan s'arribava l'estiu, sabia trobar un moment per a anar a banyar. Solia anar al lloc, precisament, anomenat «Els Banys» que es troba a les roques situades entre el Port d'en Perris i l'Olla.

Allà acostumava anar-hi la gent de l'Escala quan la platja estava ocupada per les parelles de bous i les barcades, i més tard per les teranyines.

Recordo, de jove, haver-hi vist sempre els mateixos clients, més aviat gent gran, que aprofitava una estona, abans de dinar, quan havien tancat la botiga o el talleret.

Això és el que solia fer al seu temps l'Esquirol. En aquella època hi havia una palanca per a capbussar-se al lloc conegut per «l'Olla», i una altra de més baixa, molt a prop, però en un lloc menys profund.

Aquesta palanca era la que feia servir l'Esquirol, persona grossa com era i amb menys dots atlètiques que els altres, i que no s'atrevia a tirar-se de la més alta.

Tot i prendre les més prudentes mesures, un bon dia l'Esquirol es llançà amb tan mala fortuna que el seu cap es queda clavat entre dos esculls.

Amb penes i treballs aconseguí sortir com pogué d'aquell penós contratemps. El que sí no pogué evitar fou emportar-se'n, ell i la gent que allà es banyava, un bon espant.

Com és natural en aquests casos, tothom hi va acudir per auxiliar-lo, interessant-se, quan estigué fora de l'aigua, pel seu estat. Lògicament, li preguntaven, una i altra vegada, si el cap li feia mal, a la qual cosa ell responia que no es preocupessin, que es trobava bé i que no havia estat res.

Donat que la preocupació de la gent continuava, ell els digué:

«-Estigueu tranquils. No veieu que jo tinc el cap de llauna!».

Amb aquestes senzilles paraules que ell pronuncià amb tota la naturalitat del món, i sense donar-hi més importància que la que tingué el fet, **es produí el «nou bateig»** de L'Esquirol. Sense adonar-se'n, ell mateix es convertia en el seu propi pare i padrí.

L'esperit escalenc de batejar la gent, molt més arrelat que no pas ara, es posà de manifest, una vegada més, de manera ràpida i oportuna.

A l'Esquirol, a partir d'aquell moment, se'l conegué com el **«Cap de llauna»**. Ja no hi havia res a fer. A ell també li havia arribat l'hora de tenir un segon cognom.

D'aquesta manera, passava a ésser un escalenc de veritat.

L'ESQUIROL PAGÀ EL XAMPANY

Ja diguérem en una anterior ocasió, i possiblement ho tornarem a dir, que l'Esquirol era un home molt actiu, no solament en el camp professional sinó també a l'hora de participar en les activitats i les associacions populars, culturals i esportives.

En aquells moments es vivia a l'Escala el naixement del futbol. Doncs bé, l'Esquirol també hi volgué ésser pel mig, però no per a figurar i ésser decoratiu, sinó per a treballar-hi de valent. En més d'una ocasió, va fer teatre a la sala de **Can Rafel Sureda** per a recollir fons per a comprar camisetes per a l'equip de futbol.

Un diumenge que L'Escala anà a jugar un partit a Olot, a l'Esquirol li tocà acompanyar a l'equip.

Malgrat que els escalencs perderen, a la tornada hi regnava molta alegria i bon humor, com si haguessin guanyat.

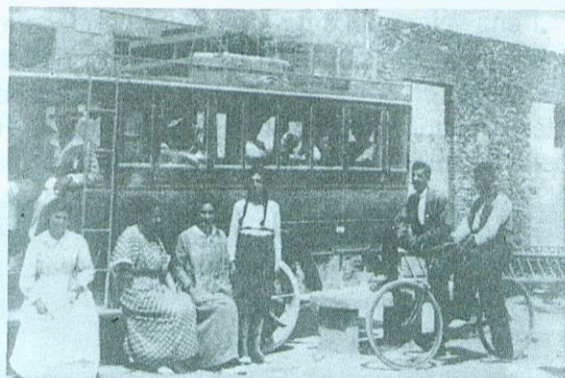
A qui no li anava tant bé la cosa era al pobre **Esquirol**. Als jugadors els hi va passar per la barretina que, arribant a Figueres, els havia de convidar a veure xampany.

«No us en doneu vergonya -els deia- que us inviti. Després que heu perdut, de cap de les maneres veureu xampany.».

Els altres que sí i ell que no, i així anaven fent lentament el camí cap a l'Escala.

Però cada vegada que l'Esquirol deia que no, des de dalt del cotxe de «carrera» on n'hi anaven uns quants d'asseguts en un banc que hi havia al cim del sostre, en **Martí Rauret** feia entrar el seu llarg braç a l'interior i ja en tens cop de sabata al cal de l'Esquirol. I així, una i altra vegada.

Resultat: que arribant a Figueres, ja tenim a l'Esquirol invitant a xampany a tots els components de l'expedició. **D'aquesta manera, l'Esquirol pogué arribar tranquil a l'Escala.**

En aquest cotxe de carrera d'en Brundel, el primer que hi hagué a l'Escala l'equip de futbol de L'Escala va anar a jugar a Olot, tal com expliquem en la present anècdota.

L'ESCALA; AMISTAT I HOSPITALITAT

En una recent publicació que recull diferents ressenyes informatives de la major part de les poblacions costeres de les comarques gironines, observem que en el comentari dedicat a la nostra vila, apareix el lema d'AMISTAT I HOSPITALITAT.

Aquesta síntesi analitza a grans trets la història, els costums, la gastronomia, el paisatge, les platges, etc.

Com se sol veure sovint a les guies o llibres turístics que fan referència a L'Escala, i també a la històrica Empuries, amb una especial incidència en les excavacions modernes, iniciades l'any 1917, que han permès troballes tan importants com l'estàtua de l'ESCULAPI, símbol inequívoc de la ciutat greco-romana.

Bo es recordar que es donen a coneixer, entre d'altres característiques de L'Escala, la tradició d'un poble de pescadors que mai ha perdut el regust mariner i la importància en l'elaboració de l'anxova, la bellesa de les seves cales i patria de la insigne escriptora Victor Català.

A tot això, hi podriem afegir fets tan brillants i recents com la commemoració del Tercer Centenari de la Parròquia, o les celebracions conjuntes dels aniversaris de les bodes d'Or i d'Argent per part dels matrimonis escalencs, de la històrica i feliç recuperació de les relíquies de Santa Màxima, el gener del 84, o del darrer Aplec de la Sardana dedicat per segona vegada, a l'Escalenc absent, o de la memorable Festa del Carme amb el XXXIV Homenatge a la Vellessa, ben fresc encara a la memòria dels homenatjats, sense oblidar la tasca titànica de les entitats socials, culturals i esportives que tant lluiten per a deixar en el millor lloc possible el poble de l'Escala.

I ens veiem obligats a recordar de manera especial tots aquests elements privatis i distintius dels escalencs en una època en la qual uns fets desagradables -malauradament coneguts de tothom- com han estat les dues explosions esdevingudes a la pizzeria-bar el Port, els dies 17 i 31 de juliol, fets que indubtablement han succeït i no els podem amagar però que escapen a la voluntat dels escalencs i que ens han atribuït una negativa reputació que no es, ni de bon troç, la que ens mereixem.

XXX ANIVERSARI DELS JOCS DE LA MEDITERRÀNIA

El propassat 15 de juliol tingue lloc, en el marc incomparable de les Ruïnes d'Empuries, la commemoració del XXX Aniversari dels 11 Jocs de la Mediterrània, inaugurats un 15 de juliol de 1955.

En un acte senzill i simbòlic, el veterà atleta figuerenc Albert Gurt, com fa trenta anys havia fet, va recollir amb una ànfora aigua de la platja d'Empuries que fou portada fins a Barcelona, amb la participació de diversos atletes, passant per diferents punts del litoral on es celebraren alguns actes per a commemorar aquest aniversari.

Assistiren a l'acte el director general d'Esports, senyor Josep Lluís Vilaseca, l'alcalde de l'Escala, senyor Rafel Bruguera i d'altres representants de les Diputacions de Barcelona i Girona, així com de l'Oficina Olímpica Barcelona-92.

També s'adherí a la diada l'Esbart dansaire La Farandola del C.E.R. que va representar el ball de la Nyacara del golf de Roses.

EXCAVACIONS A LA CIUTAT GREGA D'EMPURIES I DATACIÓ DE LES MURALLES.

Sense moure'ns d'escenari, direm que s'ha remprès les investigacions de la ciutat grega, on s'ha tornat a excavar, cosa que no succeïa des de l'any 1940.

Segons declaracions efectuades pel Sr. Enric Sanmartí, Conservador del Museu, els objectius bàsics són els d'establir una seqüència històrica estatigràfica i replantejar l'estudi de les fortificacions.

En relació a les muralles, aquestes donaran com a resultat final explicar el sistema defensiu de la ciutat grega. El que si s'ha pogut fer es datar les fortificacions -cosa molt important- que no s'aconseguí des que començaren les excavacions, el 1908.

EL MERCAT; ARA, AL CARRER LLEVANT

Durant les últimes setmanes, el mercat dels diumenges ha tingut lloc, per desicció de l'Ajuntament de manera provisional, al carrer Llevant. Els veïns del carrer Llevant, però, no estaven disposats a acceptar aquesta desicció i a través d'un extens escrit que feren arribar a l'Alcalde Sr. Rafel Bruguera, mostraren el seu desacord, argumentant que l'Ajuntament, en relació amb l'emplaçament del mercat, no havia procedit correctament i que, tractant-se d'una zona residencial, s'havien transgredit normes urbanístiques d'higiene, de sanitat, així com de normes bàsiques de poder entrar i sortir lliurement de casa.

De tot això es desprèn que l'Ajuntament es troba en una situació difícil respecte al tema ja que, d'una banda, ningú no vol el mercat al costat de casa seva, i per altra, es va descartar la zona del Pedró tota vegada que s'arribà a la conclusió que aquell no era el lloc ideal, i tot després de suportar una forta pressió per part dels marxants, que començà el mes de febrer, quan es decidí el canvi d'ubicació del mercat.

ALBERT DOMINGO CASTELLÀ, NOTARI DE L'ESCALA

Des del 8 de maig d'enguany, la vila de l'Escala, compta amb un segon notari, el Sr. Albert Domingo Castellà, que te el despatx al carrer Provençal número 9. Recordem que l'any passat es creà una nova plaça de notari a l'Escala, a més de la que ocupà, els darrers anys, el Sr. Hospital, substituït, de manera provisional, l'estiu passat, pel Sr. Frederic Sampol, el qual prengue la plaça de manera oficial i definitiva el desembre del mateix any.

APROVACIONS I ACORDS MUNICIPALS DIVERSOS.

En sessió ordinària del ple de l'Ajuntament celebrada el dia 30 de juliol, es tractaren, entre altres temes, l'aprovació inicial del Pla General d'Ordenació Urbana, la contractació de la plaça d'auxiliar de Biblioteca en règim laboral temporal, punt que fou aprovat unànimament, i l'aprovació de la certificació n.º 2 de l'Obra de l'Avinguda de Girona.

Diguem també, de passada, que el dia 20 de juliol s'obria novament al trànsit de vehicles l'Avinguda de Girona i que, a finals del mateix mes, es començaren a instal·lar uns nous rètols d'indicació de carrers i de platges de la vila i els voltants, així com una sorprenent senyalització d'aparcaments transversals al llarg de gairebé tot el Passeig Marítim.

I recordem finalment que el carrer Enric Serra n.º 7, anteriorment ca l'Esquirol, es troben les oficines municipals que s'ocupen de la revisió del cadastre de la població, per espai d'uns deu mesos.

Colònies d'estiu a l'Esquirol (Sta. M.^a del Corcò)

COLONIES D'ESTIU A L'ESQUIROL (Santa Maria del Corco).

Durant la segona quinzena de juliol tingueren lloc en un poblet anomenat l'Esquirol, del terme municipal de Santa Maria del Corco, prop de Vic, a la comarca d'Osona, les primeres Colònies d'Estiu, organitzades per L'ÀREA DE SERVEIS SOCIALS DE L'AJUNTAMENT DE L'ESCALA, a les quals assistiren uns 35 nens i nenes escalencs, d'edats compreses entre els 6 i els 12 anys, acompanyats de cinc monitores: la Laura i la Rosa M.ª Forne, la Dolors Soles, la Cristina Escat i l'Anna Casals.

S'allotjaren en una casa pairal del segle XVII, molt ben restaurada, i pel que ens han comunicat aquestes noies, s'ho passaren tots molt be i es tractà d'una experiència molt interessant.

EUGENI TASSIS: UN TRIST ADEU

Com ben segur molts ja en tenen coneixement, l'advocat Eugeni Tassis i Ros -escalenc de naixement, i amb residència habitual a Barcelona- resultava greument ferit el 25 de juny, en veure's involuntàriament implicat en un enfrontament esdevingut en un pàrking subterrani del centre de Barcelona, entre un joier i un atracador, amb tanta mala fortuna per a l'Eugeni que, una bala, de rebot, s'insertà en el seu cervell.

Des d'aquell dia va romandre a la UVI d'una clinica barcelonina per espai d'un mes i mig fins al 6 d'agost, quan el sorprenue la trista mort, i diem trista perquè els últims dies de la seva existència els passà en estat de coma, sense coneixement.

Ens cal afegir que es molta la gent que durant aquest difícils i darrers instants de la vida de l'Eugeni Tassis, s'havien posat en contacte amb familiars seus interessant-se per l'estat de salut d'aquest fidel i estimat escalenc per cert subscriptor de la nostra revista. En pau descansi.

Rectificació.

En el Noticiari Local del mes passat, i en relació al Concurs de Cartells de la Festa Major-85, informavem que no s'havia presentat cap cartell d'autor escalenc.

Donat que això no es cert, ja que un dels presentats era signat per en Jordi Bigaros i Amer, ens cal rectificar-ho i deixar-ne constància, tot demanant disculpes per l'errada involuntària que te el seu origen en un dels primers comentaris fets el dia en que es reuni el Jurat.

AGRAÏMENT

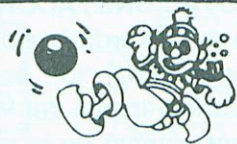
Hem rebut amb satisfacció la donació d'uns exemplars de la revista COSTA BRAVA, que es publicava a l'Escala a començaments de segle.

La donació consisteix en deu números, que van des del 33 (publicat el 15-XII-1920) al 49 (corresponent al 15-VIII-1921), i ha estat gentilment efectuada per encàrrec de la Sra. Pilar Ramis i Ballesta, vídua de Tomàs Vila, que va morir el 10 de juliol d'enguany, a l'edat de 83, a Terrassa.

Sentim molt no poder-li remerciar personalment, però valorem molt la cessió com a legat testamentari de quelcom que s'estimava molt la finada.

Moltes gràcies, Pilar; i descansa en pau.

REPARTIMENT DE PREMIS CONCURS DE POESIA

Com estava previst i anunciat, el dia 14 de juliol, a la tarda, en el concert-animació organitzat, a la intenció de la mainada, tingué lloc, al Camp dels Pilans, la repartició dels premis del 1er Concurs de Poesia Infantil, organitzat per «L'Escalenc». Amb la presència de tres membres del Jurat –J. Boix, J. Saderra i A. Costals– es procedí a la remesa dels guardons als concursants presents, per cert ben comptats. I fou llàstima: la tarda era magnífica i l'indret molt avinent. Repetim: els llorejats foren: **M^a del Mar POUS** i **Alexis PUJOL**; ambdós reberen una exquisida estatueta amb una placa commemorativa i un val de 3.000 pessetes per a la compra de llibres i /o material escolar. «L'Escalenc» té a la disposició un diploma-recordatori, per a cada un dels participants al Concurs, lamentablement absents aquell dia.

* * * *

SARDANES

Les audicions de sardanes del mes de juliol –celebrades totes elles amb molt bon temps i una acceptable assistència– han estat a càrrec de les següents cobles: dia 3, **Foment**; dia 10, **Principal de Banyoles**; dia 16, **Costa Brava**, dia 24, **Principal d'Olot** i dia 31, **Principal de Llagostera**. Pel mes d'agost hi ha anunciades: dia 7, **La Principal d'Olot**; dia 14, **La Principal de Banyoles**; dia 21, **Catalunya 2.000** i dia 28, **Foment**. Lamentem no disposar d'una detallada informació, per tal d'avançar-vos el que seran les ballades de la Festa Major. De tota manera, confiem que, abans de sortir **l'Escalenc**, hauran ja estat repartits els programes de la Festa i n'estareu degudament assabentats.

La Secció Sardanista del C.E.R., va ser present a la Trobada de les Comissions d'Aplecs Sardanistes de les comarques gironines, celebrada a Girona el 13 de juliol, on, a part les dificultats que representa assistir per primera vegada a una reunió de certa importància, varen topar, com succeix cada any, amb la dificultat de poder saber, a la primera reunió, la data de l'Aplec, ja que en ser la nostra una diada –la segona Pasqua– que puja i baixa en el calendari, gairebé sempre hi ha coincidència amb una altra població. En aquesta ocasió, en encertarse el tercer diumenge de maig, és amb els components del Foment de la Sardana «Pep Ventura» de Figueres, amb qui cal posar-se d'acord. Quan tinguem més notícies, sereu degudament informats.

ACTIVITATS ESTIU 1985

El primer dia d'agost –com ja s'havia fet el 4 de juliol– va tenir lloc en el «Pati Blau», la projecció de documentals i curts còmics, que ha tingut cura d'organitzar el Servei de Català-Ajuntament de l'Escala.

* * * *

Com a un important esdeveniment hem de qualificar les representacions de MEDEA d'Eurípides, del 2 a l'11 d'agost, a càrrec del grup «Inteatre», a l'escenari natural de la Ciutat Grega d'Empúries.

* * * *

El festival infantil que va tenir lloc al Camp dels Pilans, amb organització de l'Associació de Veïns de la barriada, en la qual hi participava el grup «Quim i Marcel», el dia 14 de juliol, no va tenir l'assistència esperada.

* * * *

Per motius que no hem arribat a concretar, l'actuació de l'Esbart «La Farandola», anunciada pel dia 27 de juliol, a les 10 del vespre, a la Plaça Víctor Català, no va portar-se a terme.

* * * *

Per aquest mes d'agost hem de tenir presents les següents activitats:

Dijous dia 8: Al Port d'en Perris, a dos quarts de 10 del vespre, VII Cantada d'Havaneres, organitzada i promocionada per l'Ajuntament de l'Escala (comissió municipal de festes) i Penya Blaugrana de l'Escala i Comarca, amb la participació de «Cavall Bernat», «Oreig de mar» i «Els pescadors de l'Escala».

Dilluns dia 19: Actuació de «Els pescadors de l'Escala», a dos quarts d'onze de la nit, al Camp dels Pilans, amb organització a càrrec de l'Associació de veïns.

Dissabte dia 24: XIIIe Concert d'Estiu, al Centre Cultural Municipal Xavier Vilanova, organitzat pel Centre Esportiu i Recreatiu l'Escala, en el qual hi prendrà part la cobla «La Principal de Barcelona».

D'aquests i d'altres que es puguin celebrar, tindrem ocasió de donar-ne compte en el proper número de **l'Escalenc**.

* * * *

FUTBOL

Com ja us fèiem saber el mes passat el dia 18 de juliol va tenir lloc la presentació del primer equip del F.C. l'Escala, dient-vos també que en el proper número donaríem noms dels components de la plantilla. De moment els jugadors que disposa el preparador Ernest Sabaté, són els següents: **Porters** Pere ADROHER (Palamós) i Xavier PEREZ (juvenil); **defenses** Lluís FELIP (Verges), Enric Sánchez QUIQUE, Carles GALLARDO, Antonio-Luis SANCHEZ i Antonio FUSTER; **centre-camp** Quim BRUGUE, FEDE Castells, Vicens BARCELO (Ibèria) i Miguel Angel MOYA i **devaners** Pere MAGALDI (Girona), NARCIS Fàbregas (servei militar), JOAN-MARIA Brugués (juvenil) i Xavier FERNANDEZ (juvenil). Pel que fa la Junta Directiva, aquests són els components: **Pere Solés** i **Andreu** (President), **Francesc Feixas** i **Coll** i **Lluís Bofill** i **Parnau** (vice-Presidents), **Joaquim Ballesta** i **Ros** (secretari), **Albert Nicolau** i

Brunsó (tresorer) i com a vocals: **Miquel Casadevall i Pi, Pere Gardella i Llop, Anton Brugués i Comas, Tomàs Pagés i Bosch, Agustí Gallegos i Gallegos, Jordi Ballesta i Ros, Joan Brull i Miret i Antoni Bohachera i Carreras.** Hem de dir que d'amistosos pre-temporada hi ha els següents partits programats, tots ells a jugar al Camp d'Esports «Miramar»: dia 3 amb el Girona, dia 9 amb el Camping Les Dunes, dia 17 amb el Sabadell i dia 25 amb el Peralada. Aquests encontres són a disputar aquest mes d'agost i quant a la Festa Major, al moment d'escriure aquestes ratlles no hi ha encara res decidit en concret. La competició oficial de Primera Regional, comença el 15 de setembre jugant el nostre primer equip al camp del Maçanet, per jugar el primer partit a casa el diumenge següent dia 22, amb l'Hostalric com a rival.

Quant a l'equip d'aficionats, que com sabem ha de jugar a Tercera Regional, va fer la presentació el dia 31 de juliol i en tindran cura en **Lluís Mallart**, com a delegat i en **Carles Moya** com a entrenador. La resta de categories que es presentaran el dia 7 d'agost, tindran com a responsables: **Pere Colomeda «Marquet» dels juvenils, Joan-Angel Tomàs dels infantils, Fede Castells dels alevins i Artur Casadevall dels benjamins.** Des de les pàgines de l'Escalenc, ens permetem desitjar a tots molta sort i una fructífera temporada.

* * * *

LA FESTA DEL CARME HOMENATGE A LA VELLESA

Com a ampliació de l'escrit que posàvem el mes passat, referent a la festa del Carme, i encara que ens limitarem a comentar-ho molt breument i solament per deixar-ne constància, direm que fou una diada amb un temps molt bo, que la platja feia un goig extraordinari al moment de l'arribada de la Processó Marítima, que tots els actes foren molt concorreguts, encara que potser alguns anys hi hem vist mes assistència. Volem esmentar –i com sempre en una opinió molt personal– que les sardanes de migdia a la Plaça de les Escoles, va semblar una experiència negativa, ja que hi feia molta calor. Centrant-nos a la celebració de l'acte del XXXIVe Homenatge a la Velleza, hem de dir que tenia lloc en el menjador del Col·legi Públic Empúries –ple de gom a gom– després d'un esplèndid dinar, que compartiren autoritats, homenatjats i acompanyants.

Iniciava el capítol de parlaments i actuacions, **Joaquim Piqué**, qui tota l'estona va tenir cura de la presentació i coordinació, per continuar **Rafael Bruguera**, després en **Pere Ros** i tot seguit **Josep Miró i Ardevol, Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat.** Ans de donar pas a les diferents actuacions tornava a prendre la paraula el nostre batlle, per agrair una vegada més la presència del Conseller, alhora que li lliurava una obra de l'artista local en **Francesc-Xavier Vila i Mitjà.** Alumnes del Col·legi Empúries, individualment o bé formant part de la Coral Infantil, així com intervencions de **Maria Sala, Lola Viçens, Esteve Martí, Roser Sureda i Joaquim Piqué,** assoliren en les seves participacions, merescuts aplaudiments. Abans de cloure aquest emotiu i entranyable acte, tots els homenatjats reberen un obsequi-records de la diada, el qual, cal remarcar-ho, ha estat enguany el treball d'un grup de joves escalencs, que varen oferir-se per portar-ho a terme i així aportar la seva col·laboració a tan important esdeveniment. Aquesta feina fou

premiada amb frases de felicitació i agraïment. Cal no oblidar –i també fer-ne elogi– del grup que s'encarregà de la preparació i servei de l'àpat, així com a tots els que, d'una manera o altra, porten a cap una tasca per tal d'aconseguir la continuïtat dels Homenatges a la Velleza.

* * * *

TENNIS TAULA

(continuació.)

Campionats de Catalunya Absoluts (Gavà 18-19 maig 85)

El CER L'Escala hi participa per equips –entre d'altres modalitats– i es classificà en novè lloc, entre setze equips que hi prenen part, essent el primer equip gironí.

Lliga Nacional de II divisió (gener-febrer-març 85).

El CER L'Escala es classifica segon entre sis equips del grup català, guanyant per primera vegada un equip barceloní, el CC Sants, i es classifica a una posició d'op tar a l'ascens.

Hi ha intervingut per quarta vegada consecutiva, superant l'actuació d'anteriors edicions.

II Lliga Catalana de Clubs (juny 85)

El CER L'Escala hi participa per segon any consecutiu com a representant gironí i supera al Reus Deportiu (3-2) i a l'Impuls (Lleida) 5-0.

I Campionats de Catalunya Infantils i Juvenils (Vic, 29-30 juny 85)

El CER L'Escala hi pren part en les modalitats d'equips juvenils, equips infantils, individual juvenil i individual infantil.

L'equip infantil aconsegueix un èxit històric, proclamant-se subcampion de Catalunya i obtenint medalla d'argent.

Campionats d'Espanya Infantils i Juvenils a Luarca (Oviedo), 2 al 7 juliol.

El CER L'Escala hi intervé en les modalitats d'equips juvenils, individual juvenil i dobles juvenils.

Formen l'expedició els germans Xavier i Josep Lluís Cortal, Robert Mas i Josep Mª Guanter, amb en Joan Sues com a delegat.

Fèlix Guanter.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

L'ILLA DE LES MIL MERAVELLES (II).

(continuació.)

- M.- Què diu aquest animal?
- X.- Diu que té por, que és millor que no hi entrem, perquè poden haver-hi monstres, pot esser perillós. Deixeu-me passar primer a mí, per assegurar-nos-en.
Al cap d'una estona.
- X.- Ja podeu passar, no s'hi veu res.
- M.- Oh, que bonic, potser hi ha menjar.
- X.- Busquem, estic mort de gana.
- G.- Bup, bup...
- X.- Pobre Guix, ell també te gana.
Anaren caminant i de sobte sentiren una veueta.
- F.- Mariners, mariners, veniu cap aquí.
- M.- Qui ens crida?
- X.- No ho se noi, jo no veig ningú, però mira, sembla que ve d'allà.
- F.- Mariners, aquí a l'esquerra, darrera vostra.
- M.- Per`si es una flor!
- F.- Què us passa ?
- M.- Nosaltres tenim...
- F.- No m'ho digueu. Teniu gana. Jo us puc ajudar. Allà al fons hi ha dos forats. En un hi podeu trobar menjar, però aneu amb compte, perquè a l'altre podeu trobar-hi un perill.
- X.- I tu saps quin és el forat del menjar?
- F.- Jo si que ho se, però no puc dir-vos-ho.
- G.- Bup, bup...
- X.- Has sentit el que diu el gos?
- M.- Si, però no l'he entès.
- X.- Ha dit que hem d'anar-hi, encara que tinguem por del que pugui passar-nos, perquè sino també ens moriríem de gana.
A la fi es decidiren. En Xenxo va entrar el primer. En Marcel tot darrera, perquè tenia molta i molta por. En entrar en el primer forat no van veure res, tot era fosc, fosquíssim, però seguiren caminant. Van veure que hi havia uns passadissos molt llargs.
- X.- Jo no veig menjar enlloc
- M.- Segur que ens hem equivocat de forat.
- G.- Bup, bup...
- X.- Què passa?
- M.- Ja ho veig.
- X.- El què ?
- M.- Mira allà. Mira quina alga. D'això ens serà molt difícil escapar-nos-en.
- X.- Si, ja ho veig.
Era una alga grossa, gegant, una alga blanca i negra.
L'alga es movia. En Marcel se'n volia anar, però en Xenxo el va agafar i va dir-li.
- X.- Això es una planta morta, no t'espantis
- M.- Però si es mou. Mira, mira darrera teu!

(continuarà)

VI CAMPIONAT INTERN D'ESCACS

El Col·legi Públic Empúries va celebrar el passat mes de juny el VI Campionat Intern d'escacs, amb una participació de 76 jugadors, agrupats en 4 categories. Previament i com cada any, es va fer un curset d'ensenyament, especialment pels petits que començaven a jugar.

Els guanyadors de les diferents categories són:

En la Categoria CAGANIUS (alumnes de 1 i 2 nivells):

- 1.- Miquel Payet
- 2.- Narcís Peraferrer
- 3.- Josep Manel Belizón

En la categoria BENJAMINS (Alumnes de 3 i 4 nivells):

Hi ha hagut dos jugadors empatats de punts en el primer lloc: Antoni Martín i Manel Martín

- 3.- Daniel Maspoch

En la categoria ALEVINS (Alumnes de 5 i 6 nivells):

També hi ha hagut dos jugadors empatats de punts en el primer lloc.

Eva Callol i Jordi Piqué

- 3.- Sussagna Barragan

Categoria INFANTILS (7 i 8 nivells):

- 1.- Ferran Palma
- 2.- Joaquim Bahí
- 3.- Joan Manel Martín

N: Tornem publicar aquesta poesia per error d'impresora del mes de juliol.

L'AVI PAPAT

Sandra Casas.

Mirant sempre de cara al mar
com ocell que no pot volar
explicant els seus records
aquells qui son pescadors.

Pescador sens igual
com el vent que dur el temporal
fort i valent has estat
com tu ningú avi Papat
i ara que lluny ja estàs
tingues present al teu cor
que per tú és el nostre amor
que en el record perduraràs.

Enguany, el mes de juliol, meteorològicament parlant, s'ha portat com Déu mana i no ens ha deparat cap sorpresa. Segons les estadístiques climatològiques, és el mes atmosfèricament més estable de tot l'any.

Tot seguit, amb la síntesi de les dades recollides a l'observatori de la Clota, ho podem comprovar:

- TEMPERATURES: la mitjana més elevada de l'any.

Temperatura màxima: 35^oC
 " mínima: 16^oC
 " mitjana: 23,4^o
 " " (màx.)..... 29°
 " " (mín.)..... 19°
 Oscil.lació extrema: 14°
 " mitjana: 10,3^o

- PLUJA: un dels mesos més secs

Dies de pluja: 7
 Litres recollits: 12,6
 Precip. màxima en un dia: 6,8

- VENTS: tots fluixos. Han dominat clarament les marinades, però també hi ha hagut alguna tramuntana molt dèbil.

18 dies de brises de direcció variable
 7 " de tramuntana (NNW)
 3 " de garbí (SSW)
 2 " de gregal (NE)
 1 " de llevant (E)

Com a nota curiosa, hem d'esmentar el fenomen que es va produir la nit del dia 2, on què la mar feia uns moviments oscil·latoris pujant i baixant, d'una manera molt espectacular, el nivell de l'aigua. Aquest fenomen, les seixes, encara no està ben aclarit del tot, però té una relació directa amb els canvis de pressió atmosfèrica. Jondàs Mallart

ENDEVINALLA ★★★★★★

No tinc ànima ni cos;
 alguns d'oïr-me s'espanten
 no soc ni ferro ni fusta
 i viure llarg temps no puc.
 Però estic de mala sort:
 neixó, escolto el que hi dic
 i un moment després em moro.

Resposta a l'endevinalla de juliol

LA TERRA.

HUMOR

¡DZÚ! DONCS NO
 ESTÀ TAN MALAMENT
 AIXÒ DE "LA HERENCIA
 RECIBIDA"...!

NO DIGUEU:

DIGUEU:

Apuntes	Apunts, notes
Apuro	Angoixa, destret, aflicció
Aqüeducto	Aqüeducte
Arboleda	Arbreda
Arcalde	Alcalde, batlle
Argèlia /Argeli	Algèria / algerià
Arista	Aresta
Armatoste	Baluerna
Aro	Cèrcol, argolla, rotllana
Arrabal	Raval
Arraigat	Arrelar
Arrastrar	Arrossegar

GRANS DE SENY

- Si callar es, a voltes, una prova de senderi, a vegades es una prova de covardia. Escollir amb encert entre callar o respondre, es una ciència. (JSR)

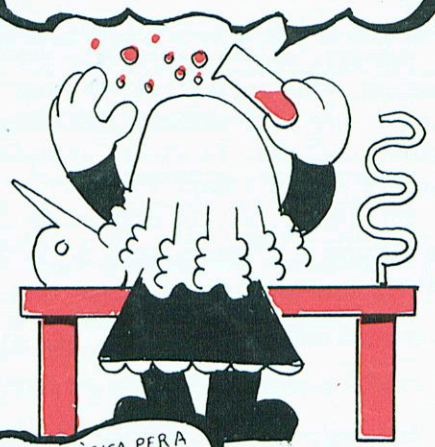
REFRANYS DEL MAR

- Jo et flic!, a bord tot ho paga el xerric.
 - Dofins que molt salten, porten vent i calma espanten.

UNA BONA CULLERADA DE MENTIDES...
UN GRAPAT DE CARADURA...
UNA GALLETADA DE SENSACIONALISME
BARAT..

300 gr. D'EROTISME...
300 gr. DE VIOLÈNCIA...
500 gr D'H IPOCRÉSIA...

UN BON RAIG DE VULGARITAT...
NI GOTA DE VERGONYA....

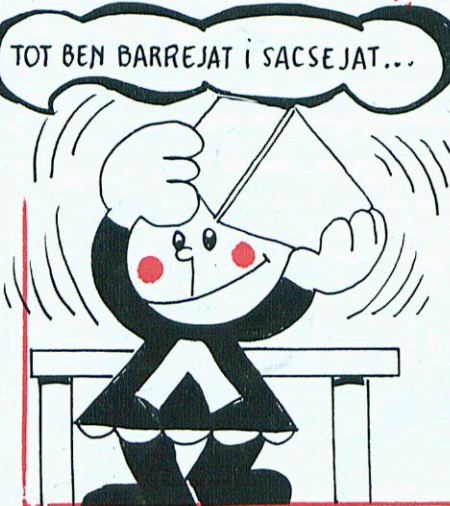

TOT BEN BARREJAT I SACSEJAT...

VOILA!

LA FÒRMULA MÀGICA PER A
UN
EXIT SEGUR
I RÀPID!!
AGARANTIT!!

ES FERÀ LA
BARBA D'OR

*rimet: Lo viatge a La Escala resulta en ple
o que em creya, no pots figurarte lo que
laquet país.*

